

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Gravel, spol. s r.o.**, se sídlem Nučnický 7, zast. Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem, se sídlem Jandova 208/8, Praha 9, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, Praha 9, II) České štěrkopísky spol. s r.o., se sídlem Cukrovarská 34, Praha 9, III) Povodí Labe, státní podnik, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, Hradec Králové, IV) město Terezín, se sídlem náměstí ČSA 179, Terezín, zast. Mgr. Petrem Muchou, advokátem, se sídlem Štěpánská 540/7, Praha 2, V) Ústecké šrouby, z. s., se sídlem Velká Hradební 322/53, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. SBS 06739/2020/ČBÚ-21/13, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení IV) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2021, č. j. 16 A 26/2021 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení IV) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Uherka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný a osoby zúčastněné na řízení I), II), III) a V) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Obvodní báňský úřad pro území Ústeckého kraje (dále jen „obvodní báňský úřad“) rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019, č. j. SBS 01890/2018/OBÚ/04/13, stanovil žalobkyni dobývací prostor Počaply u Terezína I (dále jen „dobývací prostor“) k dobývání výhradního ložiska štěrkopísku Travčice č. 514325087 o plošném rozsahu 52,0398 ha.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) k odvolání osoby na řízení zúčastněné IV), města Terezína, rozhodnutí obvodního báňského úřadu změnil tak, že žádost žalobkyně o stanovení dobývacího prostoru v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo negativní závazné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 6. 11. 2020, č. j. KUUK/078479/2020 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 6. 11. 2020“), jímž tento úřad pro nesoulad s územním plánem města Terezína a obce Travčice změnil dosavadní kladné závazné stanovisko Městského úřadu Terezín (dále jen „městský úřad“).

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Ten napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud předeslal, že podstatou projednávané věci je nesouhlas žalobkyně se závazným stanoviskem ze dne 6. 11. 2020, o něž žalovaný opřel napadené rozhodnutí. Krajský soud v té souvislosti vysvětlil podstatu přezkumu závazných stanovisek ve správním soudnictví s tím, že se přezkoumávají v řízení o přezkumu rozhodnutí, jehož bylo závazné stanovisko podkladem, jako subsumovaný správní akt podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.

[5] Krajský soud se dále vyjádřil k tomu, zda byl krajský úřad při vydání závazného stanoviska (podle § 149 odst. 5 správního řádu) omezen lhůtou vyplývající z § 4 odst. 9 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „stavební zákon“). Krajský soud dovodil, že tato lhůta se na přezkoumání závazného stanoviska nevztahuje, je-li v rámci odvolání proti rozhodnutí uplatněna odvolací námitka proti závaznému stanovisku; to bylo v daném případě splněno.

[6] Následně krajský soud provedl výklad § 18 odst. 5 stavebního zákona, neboť žalobkyně měla za to, že uvedené ustanovení krajský úřad vyložil v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 chybně. Krajský soud dospěl k závěru, že krajský úřad v uvedeném závazném stanovisku pochybil, dovodil-li, že dobývací prostor lze stanovit jen v ploše těžby nerostů, a přitom v územních plánech Terezína a Travčic není v místě záměru vymezena plocha pro těžbu. Krajský soud nepovažoval vymezení plochy pro těžbu v územních plánech za relevantní. Měl za to, že v územně plánovací dokumentaci se do ploch těžby nerostů zařazují pozemky, které již slouží k zajištění těžební činnosti, případně s ní souvisejí, tedy nikoliv veškerá ložiska nerostů zjištěných na území státu. V daném případě se však jednalo o stanovení dobývacího prostoru. Teprve poté, co je dobývací prostor pravomocně stanoven, lze podle krajského soudu vytvořit důl, lom či pískovnu, které mají být podle § 18 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), umístěny v ploše těžby nerostů. Naopak bez stanovení dobývacího prostoru nemá smysl vymezovat v územně plánovací dokumentaci plochy těžby nerostů, resp. takové vymezení může být předčasné. Krajský soud tedy nesouhlasil s krajským úřadem, že dobývací prostor lze

pokračování

stanovit jen v ploše nerostů. Pro uvedené považoval závazné stanovisko ze dne 6. 11. 2020 za nezákonné.

[7] Nesouhlasně se krajský soud vyjádřil i k dalšímu závěru krajského úřadu v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 o tom, že posuzovaný záměr na stanovení dobývacího prostoru není jiným opatření pro těžbu nerostů ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona. Upozornil, že pojem „jiné opatření“ je neurčitým právním pojmem a pokud s ním chtěl krajský úřad pracovat, byl povinen jeho obsah nejprve řádně definovat, aby poté mohl posoudit, zda záměr stanovení dobývacího prostoru lze pod tento neurčitý pojem podřadit či nikoliv. Jelikož krajský úřad ve zmíněném závazném stanovisku takový výklad neprovedl, je nepřezkoumatelné.

[8] Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 dále krajský soud spatřoval v tom, že neobsahuje žádný konkrétní závěr týkající se posouzení souladu záměru stanovení dobývacího prostoru s politikou územního rozvoje. Další důvod nepřezkoumatelnosti uvedeného závazného stanoviska spočíval v tom, že se při posouzení souladu tohoto záměru se zásadami územního rozvoje krajský úřad nezabýval tím, na kolika místech v daném regionu těžba současně probíhá a přesto, že správně shledal, že v daném případě jde o stanovení nového dobývacího prostoru, tedy o novou těžbu, již nezohlednil, že tento dobývací prostor navazuje na stávající dobývací prostor Nučnický I, a fakticky (nikoliv formálně) by se tedy jednalo o pokračování těžby v jedné pískovně. Krajský úřad se nevyjádřil ani k dalším dobývacím prostorům v dané oblasti a neověřil aktuální stav v území. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 je dána i tím, že při posouzení souladu záměru stanovení dobývacího prostoru s cíli a úkoly územního plánování krajský úřad jednak vyšel z nesprávného předpokladu o nezbytnosti nejprve vymezit v územním plánu plochu pro těžbu (což podle krajského soudu není relevantní) a dále nezdůvodnil, se kterými konkrétními cíli a úkoly územního plánování je navržený dobývací prostor v rozporu.

[9] Krajský soud tudíž uzavřel, že závazné stanovisko ze dne 6. 11. 2020, podle něž je stanovení dobývacího prostoru Počaply u Terezína I nepřípustné, je jednak dílem nezákonné a dílem též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud z něj žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, je stíženo vadou nezákonnosti také toto jeho rozhodnutí.

III.

[10] Osoba zúčastněná na řízení IV, město Terezín (dále jen „stěžovatelka“), nyní proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka předně nesouhlasí s výkladem § 18 odst. 5 stavebního zákona předestřeným krajským soudem. Má za to, že dobývací prostor lze stanovit pouze v ploše těžby nerostů vymezené v územně plánovací dokumentaci, popř. v ploše, u níž by využití pro těžbu nerostů bylo přípustné nebo podmíněně přípustné. Jelikož územní plán města Terezína ani obce Travčic v daném prostoru takové plochy nevymezují, je závazné

stanovisko ze dne 6. 11. 2020 o nesouladu záměru stanovení dobývacího prostoru s hledisky územního plánování správný. Stěžovatelka nesouhlasí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 4 As 467/2019 - 27, jehož se dovolával krajský soud. Má za to, že na věc nedopadá, neboť se v něm Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou, zda lze dobývací prostor stanovit i mimo plochy těžby nerostů, nýbrž posuzoval otázku přípustnosti a proporcionality územního plánu zakazujícího umístování staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů. V souzené věci nadto zásady územního rozvoje pro území, kde se má nacházet dobývací prostor, omezují možnosti další těžby. Podle stěžovatelky je třeba poměry v každé lokalitě posuzovat podle obsahu aktuální územně plánovací dokumentace v daném místě.

[12] Stěžovatelka se neztotožňuje ani s posouzením závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 jako nepřezkoumatelného pro chybějící vymezení neurčitěho pojmu „jiné opatření“ užitého v § 18 odst. 5 stavebního zákona. Krajský úřad v tomto závazném stanovisku podle stěžovatelky dospěl jednak ke správnému závěru, že dobývací prostor není stavbou, zařízením ani jiným opatřením pro těžbu nerostů podle uvedeného ustanovení, a nadto se dostatečným způsobem zabýval i tím, proč tomu tak je. Pro nevymezení pojmu „jiné opatření“ tudíž nemůže být závazné stanovisko ze dne 6. 11. 2020 nepřezkoumatelné.

[13] Stěžovatelka následně obsáhle brojí proti závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 proto, že se v něm krajský úřad nevypořádal s otázkou souladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje. Zejména brojí proti úvaze krajského soudu, že se krajský úřad nezabýval otázkou, zda uvedený dobývací prostor, byť jde o nový dobývací prostor, navazuje na stávající dobývací prostor Nučnický I, a fakticky tak představuje pokračování těžby v jedné pískovně. Dále stěžovatelka v kasační stížnosti obsáhle argumentuje ve prospěch závěru, že soulad záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje není dán, a závazné stanovisko je proto nejen přezkoumatelné, ale i zákonné a závěry krajského soudu v této otázce jsou chybné.

[14] Nakonec stěžovatelka rozporuje také závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska pro nedostatečné odůvodnění posouzení záměru stanovení dobývacího prostoru s cíli a úkoly územního plánování. Tato otázka souvisí s možností stanovit dobývací prostor pouze v ploše těžby nerostů vymezené v územně plánovací dokumentaci, resp. v ploše, kde je těžba nerostů přípustná či podmíněně přípustná, což v daném případě nebylo splněno. Na projednávanou věc se podle stěžovatelky nevztahuje ani § 18 odst. 5 stavebního zákona, tudíž posouzení krajského úřadu v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 je nejen přezkoumatelné, ale i správné. Naopak, krajský soud se dopustil pochybení v právním posouzení věci.

IV.

[15] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Ve vztahu k chybnému výkladu § 18 odst. 5 stavebního zákona upozorňuje na skutečnost, že ani krajský úřad ani stěžovatelka nerozporují skutečnost, že lokalita, v níž se má nacházet dobývací prostor, je nezastavěným územím podle § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, tedy není zde údajný rozpor s územním plánem města Terezína a obce Tetčice.

pokračování

Práve § 18 odst. 5 stavebního zákona s pojmem nezastavěné území, na němž lze mj. umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů, pracuje, tedy se na uvedený případ vztahuje. Žalobkyně má za to, že dobývací prostor spadá pod pojem „jiné opatření“ zmíněné v citovaném ustanovení, které lze v nezastavěném území obce umístit. V daném případě je záměr těžby v souladu s charakterem území, neboť se nachází v chráněném ložiskovém území a jde o pokračování stávající těžby štěrkopísku. Uvedený záměr tedy svým účelem odpovídá stávajícímu charakteru využití území. Za správný a přiléhavý považuje žalobkyně též odkaz krajského soudu na rozsudek č. j. 4 As 467/2019 - 27, a dále odkazuje i na závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2020, č. j. 31 A 112/2020 - 404. Upozorňuje též na skutečnost, že zájem na řádném využívání nerostného bohatství je zájmem veřejným.

[16] Žalobkyně k otázce možnosti stanovení dobývacího prostoru, aniž je v územním plánu v daném lokalitě vymezena plocha těžby nerostů, nebo alespoň plocha, jejíž užití pro těžbu nerostů je přípustné či podmíněně přípustné, upozorňuje na skutečnost, že i žalovaný se na straně 6 napadeného rozhodnutí proti nesprávnému závěru krajského úřadu k této otázce vymezil, neměl však jinou možnost než rozhodnout v souladu s ním, neboť jím byl vázán.

[17] Žalobkyně dále ohledně souladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje odkazuje na § 96b odst. 3 stavebního zákona a upozorňuje, že se krajský úřad nemohl vyhnout posouzení tohoto souladu, neboť i zásady územního rozvoje jsou druhem územně plánovací dokumentace. Skutečnost, že tak krajský úřad v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 řádně neučinil, se nyní stěžovatelka snaží napravit svojí vlastní obsáhlou argumentací v kasační stížnosti. Ta je jednak nesprávná a nadto nemůže zhojit vady nepřezkoumatelnosti uvedeného závazného stanoviska. Žalobkyně za správnou a podrobnou naopak považuje argumentaci městského úřadu v jeho původním kladném závazném stanovisku. Tento úřad vyšel ze skutečnosti, že v daném případě se fakticky jedná o pokračování těžby v jedné pískovně jednou těžební organizací, tedy jde zde sice o stanovení nového dobývacího prostoru, vlastní těžba je však pokračováním v téže pískovně a fakticky nejde o novou těžbu štěrkopísku.

[18] V další části svého vyjádření žalobkyně zaujímá stanovisko k obsáhlé stěžovatelčině argumentaci týkající se úvah o souladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje obsažené v kasační stížnosti.

[19] Nakonec žalobkyně přitkává závěrům krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 v části týkající se souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování obsaženého v odst. 28. napadeného rozsudku.

[20] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil, stejně jako osoby zúčastněné na řízení I, III a V.

[21] Osoba zúčastněná na řízení II ke kasační stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou. Navrhuje její zamítnutí a souhlasí s důvody, které ke kasační stížnosti uvedla žalobkyně.

V.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti mimo jiné uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétní vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod neformuluje. Nejvyšší správní soud tak pouze pro úplnost uvádí, jelikož k vadám podřaditelným pod uvedený kasační důvod je povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), že důvody, které krajský soud vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění napadeného rozsudku seznatelné. Krajský soud vyličil konkrétní skutkové okolnosti, o něž napadený rozsudek opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Neopomenul se přitom vypořádat se žádnou z žalobních námitek. Napadený rozsudek je plně srozumitelný a Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[25] Nejvyšší správní soud se proto zabýval zbylými stížnostními námitkami, jež jsou podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[26] Stěžovatelka namítá, že je nesprávný závěr krajského soudu, podle něž lze dobývací prostor stanovit pouze v ploše těžby nerostů a rozporuje v tomto ohledu výklad § 18 odst. 5 stavebního zákona, jež k uvedené sporné otázce krajský soud podal.

[27] Podle § 18 odst. 5 stavebního zákona, *v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, (...). Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje.*

[28] S výše uvedenou stížnostní námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Předně uvádí, že krajský soud nepochybil, dovolal-li se závěrů vyplývajících z již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 467/2019 - 27. Přestože se uvedený rozsudek primárně týkal jiné právní otázky, než je předmětem nynějšího řízení (zrušení územního plánu v části, která vylučuje těžbu nerostů v ploše chráněného ložiskového území a výhradního ložiska šterkopísku a v části, která vylučuje umísťování staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území), vyslovil se v něm však mimo jiné i k otázce, jež je pro posouzení této věci relevantní.

[29] V odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud především vyslovil, že z § 18 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vyplývá, že *„do ploch těžby se v územně plánovací dokumentaci zařazují pozemky, které již slouží k zajištění těžební činnosti, případně s ní*

pokračování

souvisejí, nikoli však veškerá na území státu zjištěná ložiska“ (což ostatně správně uvedl v napadeném rozsudku i krajský soud). Kasační soud v tomto rozsudku ale dále také uvedl, že „plochu těžby by byl odpůrce povinen v území vymezit v případě existence rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Žádné takové rozhodnutí pro předmětné území v době vydání opatření obecné povahy neexistovalo. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že pokud bude po splnění zákonných požadavků vydáno rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru podle § 27 odst. 6 horního zákona, které je i rozhodnutím o využití území v rozsahu jeho vymezení na povrchu, vyznačí odpůrce podle § 26 odst. 3 horního zákona hranici takto stanoveného dobývacího prostoru v územním plánu v návaznosti na příští zprávu o uplatňování územního plánu (§ 55 odst. 1 stavebního zákona). Stávající zařazení pozemků, na nichž se nachází CHLÚ a ložiska vyhradných či nevyhradných surovin, do ploch W, NL, ZP, NP a NZ nebrání případnému stanovení dobývacího prostoru na těchto pozemcích, pokud územní plán nevylučuje v dotčených plochách těžbu nerostných surovin.“ (důraz přidán)

[30] Tyto závěry, jež jsou plně použitelné i v nynější věci, nepochybně podporují úvahy krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, podle nichž podmínkou stanovení dobývacího prostoru není jeho vymezení v ploše těžby nerostů podle územního plánu. Teprve dojde-li ke stanovení dobývacího prostoru rozhodnutím, vyznačí se jeho hranice v územním plánu. Dobývací prostor tak nelze stanovit pouze na těch pozemcích, u nichž to územně plánovací dokumentace výslovně vylučuje. Lze shrnout, že krajský soud tuto otázku posoudil správně, při výkladu § 18 odst. 5 stavebního zákona, ve spojení s § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nepochybil a uvedená stížnostní námitka není opodstatněná.

[31] Poukazuje-li stěžovatelka v souvislosti s výkladem § 18 odst. 5 stavebního zákona též na zásady územního rozvoje, podle nichž jsou v území, v němž má být stanoven dobývací prostor, jsou omezené možnosti další těžby, pak nutno dodat, že v otázce souladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje krajský soud shledal závazné stanovisko ze dne 6. 11. 2020 nepřezkoumatelným. S tímto jeho závěrem se Nejvyšší správní soud také ztotožňuje, jak dále vyloží, a tudíž argumentace obsahem zásad územního rozvoje a v nich stanovené omezené možnosti těžby v dané lokalitě jsou ze strany stěžovatelky předčasné.

[32] Jedná-li se o vymezení neurčitého pojmu „jiné opatření“ použitého v § 18 odst. 5 stavebního zákona a závěr krajského soudu, který dovodil nepřezkoumatelnost této části závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 proto, že krajský úřad v něm uvedený neurčitý pojem nevyložil, nezbyvá než se opět přiklonit k úvahám krajského soudu. Krajský úřad v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 toliko uvedl, že „posuzovaný záměr stanovení dobývacího prostoru není stavbou, zařízením ani jiným opatřením („pro těžbu nerostů“), které by bylo možné v nezastavěném území umístit na základě § 18 odst. 5 stavebního zákona. (...) Rozhodně však pod toto ustanovení nelze podřadit samotné primární stanovení dobývacího prostoru.“ Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že z uvedeného nelze vůbec zjistit, proč stanovení dobývacího prostoru není jiným opatřením pro těžbu nerostů ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona (přitom je zřejmé, že nejde ani o stavbu ani o zařízení). Chtěl-li tudíž krajský úřad takto argumentovat ve prospěch negativního závěru ke stanovení dobývacího prostoru, byl povinen také vysvětlit, co se rozumí jiným opatřením pro těžbu nerostů a z jakého důvodu nelze stanovení dobývacího prostoru pod tento pojem podřadit.

Takto však nepostupoval a bez dalšího pouze vyslovil výše citovaný striktní závěr, aniž jej opřel o přezkoumatelné úvahy, včetně vymezení neurčitého pojmu „jiné opatření“ užitého v § 18 odst. 5 stavebního zákona, o jehož výklad zde šlo především.

[33] Stížnostní námitky, týkající se krajským soudem vyslovené nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 pro rozpor se zásadami územního rozvoje lze rozdělit do dvou skupin.

[34] V první z nich stěžovatelka velmi podrobně argumentuje ve prospěch nesouladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje s poukazem na v nich zakotvené omezené možnosti těžby v daném území. Tato argumentace však vůbec nebyla obsažena v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020, a stěžovatelka tak v podstatě v kasační stížnosti nahrazuje činnost krajského úřadu, který, chtěl-li přezkoumatelně odůvodnit svůj závěr o nesouladu uvedeného záměru se zásadami územního rozvoje, měl právě takovou podrobnou argumentaci sám ve svém závazném stanovisku uvést. Tuto část stížnostní argumentace proto Nejvyšší správní soud není nyní oprávněn jakkoliv hodnotit, neboť zcela přesahuje rámec přezkumu napadeného rozhodnutí, ale i závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020. Důvody, které zde stěžovatelka předestírá, totiž nepředstavovaly *ratio decidendi* ani napadeného rozhodnutí (či závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020), ani napadeného rozsudku.

[35] Druhý okruh stížnostních námitek vztahujících se k závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020 ve vztahu k souladu stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje se týká posouzení dobývacího prostoru jako nového bez zohlednění situace v chráněném ložiskovém území Počaply. Stěžovatelka nesouhlasí s úvahou krajského soudu, že „*pro posouzení souladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje má dále význam otázka, na kolika místech by v daném regionu těžba současně probíhala.*“ Tu krajský soud vyslovil, neboť shledal, že krajský úřad v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 opomněl zohlednit, že dobývací prostor Počaply u Terezína I navazuje na stávající dobývací prostor Nučnický I a fakticky se jedná o pokračování těžby v jedné pískovně. Krajský úřad však další dobývací prostory v tomto území nezohlednil a neověřil tvrzení žalobkyně o aktuálním stavu v území.

[36] I těmto závěrům krajského soudu Nejvyšší správní soud přitakává. Krajský úřad v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 sice nejprve upozornil na závěry městského úřadu, podle nichž dobývací prostor přímo sousedí se stávajícím dobývacím prostorem Nučnický I, a jednalo by se tak o pokračování těžby v jedné pískovně pod jednou těžební organizací. Právě z toho městský úřad dovodil soulad stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje. Naproti tomu krajský úřad v uvedeném shledal se zásadami územního rozvoje rozpor proto, že „*argumentace (městského úřadu) v tom smyslu, že formálně by nedošlo k otevření nové těžby, ale že by šlo pouze o pokračování těžby stávající, je naprosto irrelevantní. Posuzovaný záměr je bezpochyby těžbou novou.*“

[37] Skutečnost, že v novém dobývacím prostoru půjde o těžbu novou, přitom není sporná. Uvedená skutečnost však ještě nikterak neodpovídá na otázku, zda jen proto je stanovení dobývacího prostoru v rozporu se zásadami územního rozvoje. Krajský úřad

pokračování

tedy byl povinen, zastával-li v uvedené otázce opačný názor než městský úřad, svůj závěr přezkoumatelně odůvodnit. Takto však nepostupoval. Je přitom zřejmé, že ani budoucí nová těžba nemusí bez dalšího zakládat rozpor se zásadami územního rozvoje, vždy však záleží jednak na tom, jak vlastně zásady územního rozvoje těžbu v dané lokalitě regulují, a především pak také na konkrétních poměrech v daném území. Takové posouzení provedl pouze městský úřad ve svém kladném závazném stanovisku, v němž poukázal na skutečnost, že navrhovaný dobývací prostor je součástí chráněného ložiskového území Počaply a spolu s dalším existujícím dobývacím prostorem Nučnický I se nacházejí na původním ložisku šterkopísku „Travčice“, které bylo v roce 2005 formálně rozděleno v důsledku stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. Stávající ložisko „Travčice“ se tedy administrativně rozdělilo na nová ložiska „Nučnický-Travčice“ a „Travčice-Počaply“. Krajský úřad se uvedenou situací v daném území nezabýval, aniž ji však rozporoval a nezohlednil ji při posouzení souladu záměru stanovení dobývacího prostoru se zásadami územního rozvoje. Krajský soud tudíž nepochybil, shledal-li, že i pro právě uvedené je závazné stanovisko ze dne 6. 11. 2020 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[38] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 6. 11. 2020, pokud jde o posouzení záměru stanovení dobývacího prostoru s cíli a úkoly územního plánování. Nezbyývá, než i tomuto závěru krajského soudu přisvědčit. Krajský úřad v závazném stanovisku ze dne 6. 11. 2020 k této otázce uvedl, že *„komplexní posouzení a vyhodnocení jednotlivých cílů a úkolů územního plánování se primárně uskutečňuje při pořizování ÚPD“*. Dále pak v obecnosti odkázal na územní plán města Terezína a obce Travčice se závěrem, že *„plochu pro těžbu v místě záměru nevymezily.“* Z uvedeného nelze žádnou úvahu krajského úřadu seznat, a není tak zřejmé, zda záměr je či není v souladu s cíli a úkoly územního plánování a z jakého důvodu. Nutno však dodat, že chybějící důvody jsou zřejmě zapříčiněny skutečností, že krajský úřad považoval stanovení dobývacího prostoru v dané věci nesouladným s územním plánem města Terezína a obce Tetčice, a proto již považoval za nadbytečné poskytnout podrobnější odůvodnění toho, proč je záměr v (ne)souladu s dalšími druhy územně plánovací dokumentace, či také s cíli a úkoly územního plánování.

[39] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud se nedopustil pochybení v právním posouzení věci. Za opodstatněné proto nepovažuje ani námitky spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VI.

[40] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá.

[42] Žalobkyni jako v řízení o kasační stížnosti úspěšné účastnici naopak náleží náhrada nákladů tohoto řízení v celkové výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d),

ve spojení s § 7bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. O částku této daně v rozsahu 714 Kč (21 % z 3.400 Kč) se tudíž zvyšuje odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyně. Celkovou částku ve výši 4.114 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[43] Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady na rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[44] O nákladech řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení č. I), II), III) a V rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti nebyla těmto osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim vznikly jakékoliv náklady řízení, a nejsou zde ani důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by náhrada nákladů řízení některé z těchto osob měla být přiznána. Osoby zúčastněné na řízení I) až III) a V) tudíž také nemají právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu